

SBÍRKA ZÁKONŮ

ČESKÁ REPUBLIKA

Částka 173

Rozeslána dne 29. listopadu 2002

Cena Kč 17,10

O B S A H:

497. Nařízení vlády, kterým se mění nařízení vlády č. 34/1986 Sb., o jednorázovém mimořádném odškodnění osob za poškození na zdraví při plnění úkolů požární ochrany, ve znění pozdějších předpisů
498. Nařízení vlády, kterým se mění nařízení vlády č. 172/2001 Sb., k provedení zákona o požární ochraně
499. Nález Ústavního soudu ze dne 30. října 2002 ve věci návrhu na zrušení § 13 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu), a § 4 odst. 3, § 5 odst. 3, § 7 a § 13 nařízení vlády č. 114/2001 Sb., o stanovení produkčních kvót cukru na kvótové roky 2001/2002 až 2004/2005
-

497

NAŘÍZENÍ VLÁDY

ze dne 6. listopadu 2002,

kterým se mění nařízení vlády č. 34/1986 Sb., o jednorázovém mimořádném odškodnění osob za poškození na zdraví při plnění úkolů požární ochrany, ve znění pozdějších předpisů

Vláda nařizuje podle § 81 odst. 1 a 2 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění zákona č. 203/1994 Sb. a zákona č. 237/2000 Sb.:

Čl. I

Nařízení vlády č. 34/1986 Sb., o jednorázovém mimořádném odškodnění osob za poškození na zdraví při plnění úkolů požární ochrany, ve znění nařízení vlády č. 168/1989 Sb. a nařízení vlády č. 195/1995 Sb., se mění takto:

1. V § 1 odst. 1 písm. a) se slova „příslušníku Hasičského záchranného sboru České republiky,“ zrušují.

2. V § 1 odst. 2 se slova „od 25 000 Kč do 70 000 Kč“ nahrazují slovy „sedminásobku až dvanáctinásobku průměrné nominální měsíční mzdy fyzických osob v nepodnikatelské sféře dosažené podle zveřejně-

ných údajů Českého statistického úřadu za předminulý kalendářní rok (dále jen „průměrná mzda“)“.

3. V § 2 odst. 2 písm. a) se částka „25 000 Kč“ nahrazuje slovy „šestinásobku průměrné mzdy“.

4. V § 2 odst. 2 písm. b) se částka „15 000 Kč“ nahrazuje slovy „čtyřnásobku průměrné mzdy“.

5. V § 2 odst. 2 písm. c) se částka „15 000 Kč“ nahrazuje slovy „čtyřnásobku průměrné mzdy“.

6. V § 2 odst. 2 písm. d) se částka „15 000 Kč“ nahrazuje slovy „čtyřnásobku průměrné mzdy“.

Čl. II

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem jeho vyhlášení.

Předseda vlády:

PhDr. Špidla v. r.

1. místopředseda vlády
a ministr vnitra:

Mgr. Gross v. r.

498

NAŘÍZENÍ VLÁDY

ze dne 6. listopadu 2002,

kterým se mění nařízení vlády č. 172/2001 Sb., k provedení zákona o požární ochraně

Vláda nařizuje podle § 30 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění zákona č. 203/1994 Sb., zákona č. 237/2000 Sb. a zákona č. 320/2002 Sb.:

Čl. I

Nařízení vlády č. 172/2001 Sb., k provedení zákona o požární ochraně, se mění takto:

1. Nadpis části první zní: „**DRUHÝ DOKUMENTACE POŽÁRNÍ OCHRANY KRAJŮ A OBCÍ, JEJICH OBSAH A VEDENÍ**“.

2. V § 1 se odstavec 2 zrušuje.

Dosavadní odstavce 3 a 4 se označují jako odstavce 2 a 3.

3. V § 1 odst. 3 se slova „ , okresních úřadů“ zrušují.

4. V § 3 se odstavec 2 zrušuje a zároveň se ruší označení odstavce 1.

5. § 4 včetně nadpisu a poznámek pod čarou č. 4) a č. 5) zní:

„§ 4

Obsah požárního poplachového plánu kraje

(1) Požární poplachový plán kraje obsahuje

- a) výčet jednotek požární ochrany v kraji,
- b) zásady součinnosti jednotek požární ochrany při zdolávání požárů, při provádění záchranných prací na území kraje a při poskytování pomoci mezi kraji a pomoci do sousedního státu,
- c) úpravu povolávání jednotek požární ochrany v rámci operačního řízení ke zdolávání požárů a k záchranným pracím,
- d) způsob vyhlásování jednotlivých stupňů požárního poplachu,
- e) úpravu činnosti ohlašoven požárů,
- f) poplachový plán integrovaného záchranného systému kraje⁴⁾ a
- g) úpravu činností operačních a informačních středisek hasičského záchranného sboru kraje⁵⁾ (dále jen „operační a informační středisko“).

(2) V příloze požárního poplachového plánu kraje se stanoví rozdělení jednotek požární ochrany

do jednotlivých stupňů požárního poplachu a jejich předurčenost pro obce a objekty.

⁴⁾ § 10 odst. 2 písm. e) zákona č. 239/2000 Sb., ve znění zákona č. 320/2002 Sb.

⁵⁾ § 5 odst. 1 zákona č. 239/2000 Sb.“.

6. V § 7 odst. 1 písm. a) se slova „ , pokud území přesahuje jeden správní obvod okresního úřadu,“ zrušují.

7. V § 7 se odstavec 2 zrušuje a zároveň se ruší označení odstavce 1.

8. V § 9 písm. a) se bod 2 zrušuje.

Dosavadní bod 3 se označuje jako bod 2.

9. § 10 včetně poznámky pod čarou č. 7) se zrušuje.

10. § 11 se zrušuje.

11. V § 13 odst. 2 písm. a) se slova „okresu podle § 10 odst. 6“ nahrazují slovy „kraje“.

12. V § 13 odst. 2 písm. b) se slovo „okresu“ nahrazuje slovem „kraje“.

13. V § 15 odst. 2 se slova „okresu podle § 10 odst. 6“ nahrazují slovem „kraje“.

14. Nadpis § 17 zní: „**Způsob uložení a kontroly dokumentace požární ochrany kraje a obce**“.

15. V § 17 odst. 1 se slova „ , okresním úřadům“ zrušují.

16. V § 17 odst. 2 se slova „ , okresních úřadů“ zrušují.

17. V § 18 odst. 1 písm. a) se slova „za extrémních povětrnostních podmínek“ zrušují.

Čl. II

Přechodné ustanovení

Kraj vydá upravený požární poplachový plán kraje do 30. září 2003.

Čl. III

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2003.

Předseda vlády:

PhDr. Špidla v. r.

1. místopředseda vlády
a ministr vnitra:

Mgr. Gross v. r.

499

NÁLEZ

Ústavního soudu

Jménem České republiky

Ústavní soud rozhodl dne 30. října 2002 v plénu o návrhu skupiny poslanců na zrušení § 13 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu), a § 4 odst. 3, § 5 odst. 3, § 7 a § 13 nařízení vlády č. 114/2001 Sb., o stanovení produkčních kvót cukru na kvótové roky 2001/2002 až 2004/2005,

takto:

Ustanovení § 4 odst. 3, § 5 odst. 3, § 7 a § 13 nařízení vlády č. 114/2001 Sb., o stanovení produkčních kvót cukru na kvótové roky 2001/2002 až 2004/2005, se ruší dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů.

Návrh na zrušení § 13 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu), se zamítá.

Odůvodnění

I.

Skupina poslanců ve svém návrhu podaném podle čl. 87 odst. 1 písm. a) a b) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a § 64 odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. b) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, tvrdí, že zákon č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu), zakazuje výrobu zemědělského zboží. V jeho úpravě nachází rozpor se svobodou podnikání podle čl. 26 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Svobodu podnikání jako výkon určitých povolání a činností lze podle Listiny zákonem pouze omezit nebo pro ně stanovit podmínky, úplný zákaz však možný není. Takový zákaz podle navrhovatele představuje sankční odvod ve výši 115 % minimální nebo regulované ceny zemědělského výrobku za překročení individuální produkční kvóty (§ 13 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu). Jde přitom o sankci, jež dopadá na jednání zákonem výslovně nezakázané. Regulace prostřednictvím produkčních kvót vedla k vymezení preferované kategorie tzv. strategických výrobců cukru, aniž by výběr mohli ostatní výrobci ovlivnit. Ve spojení této diferenciaci se svobodou podnikání nastává nerovnost podle čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny. Tu odráží bezplatné rozdělení produkčních kvót mezi současné výrobce a na ostatní potenciální výrobce zbývá k rozdělení jen malá rezerva. Opomenuti mohou podle skupiny poslanců být i ti výrobci – vlastníci zařízení, kteří je s vysokými finančními náklady v období před účinností zákona renovovali a v referenčním období cukr nevyráběli. V obdobném postavení jsou i ti, již zařízení zakoupili. Diskriminace mezi podnikateli s přidělenou produkční kvótou a podnikateli, kteří ji nemají, vytváří diskriminaci v právu na vlastnictví. To má totiž podle čl. 11 Listiny stejný zákonný obsah a ochranu. Zmíněným vlastníkům výrobního zařízení je zákonem fakticky zakázáno vyrábět příslušnou komoditu rozhodnutím státu, a to bez náhrady. Jejich vlastnictví je uplatňováním produkčních kvót znehodnoceno, a tím se mu dává jiný obsah a snižuje jeho ochrana. Skupina poslanců připomíná, že vláda se už dříve pokusila regulovat výrobu cukru nařízením č. 51/2000 Sb., kterým se stanoví opatření a podíl státu na tvorbě podmínek pro zajištění a udržení výroby cukrovky a cukru a stabilizaci trhu s cukrem. Tento předpis Ústavní soud nálezem č. 96/2001 Sb. sice zrušil, nicméně od 14. 3. 2000 do 12. 3. 2001 platil. Za toto období vytvořil pro případné nové žadatele nepříznivé podmínky pro zahájení výroby a posléze pro přidělení kvóty podle nařízení vlády č. 114/2001 Sb.

Skupina poslanců připouští, že zákonodárce má při vydávání běžných zákonů brát v úvahu obecný zájem na úpravě poměrů v hospodářských odvětvích, na druhé straně však má zvažovat existenci veřejného zájmu. Zásah ovšem musí respektovat rovnováhu mezi obecným zájmem a individuálními právy. Mezi použitými prostředky a sledovanými cíli musí být proporcionalita. Jinak, jak zdůraznil Ústavní soud již nálezem z 15. 2. 1994 sp. zn. Pl. ÚS 35/93 [vyhlášen pod č. 49/1994 Sb. a publikován ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu (dále jen „Sbírka rozhodnutí“) svazek 1, náleze č. 7], se příslušná regulace dostává do rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny. Regulaci zemědělské produkce podle skupiny poslanců svědčí veřejný zájem, a to nejen v souvislosti s přípravou na vstup do Evropské unie. Zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu ovšem určuje omezení svobody podnikání v zemědělství pomocí produkčních kvót nepřiměřeně obecně, neboť nestanoví okruh zemědělských

výrobků, jež lze regulaci podrobit. Zmocňuje tak Státní zemědělský intervenční fond (dále také „Fond“) k zásahu do práv producentů bez bližšího zákonného vymezení. Tím hrozí jeho zneužití. Zákonný poukaz na mezinárodní smlouvy (§ 1 odst. 2) chápe skupina poslanců jako odkaz na předpisy Evropského společenství, zejména nařízení Rady ES č. 2038/1999. Jímí vytvářená regulace výroby cukru se uplatňuje pouze po omezenou dobu, zatímco zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu předpokládá opakované, a tím neomezené uplatňování kvót.

Skupina poslanců dovozuje odepření soudního přezkumu (čl. 36 Listiny) ve výslovném omezení (§ 5 odst. 5 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu) použití správního řádu pouze na žádosti o podpory, a nikoli na ostatní rozhodování, mimo jiné rozhodování o přidělování kvót nebo uložení sankčního odvodu.

Skupina poslanců připomíná, že za neústavní je třeba považovat podzákonnou delegaci k tvorbě práva (§ 4 odst. 3 nařízení vlády č. 114/2001 Sb.), jestliže Fond stanoví výši rezervy, jež se zveřejní ve Věstníku Ministerstva zemědělství. Za neústavní též považuje pověření Ministerstva financí k určování minimální ceny cukru. V obou případech se odvolává na nález Ústavního soudu č. 96/2001 Sb., podle něž zákonodárce nemůže oblast úpravy vztahů určených pro úpravu zákonem delegovat na moc výkonnou a tím vlastně rezignovat na svoji zákonodárnou povinnost; tím spíše si výkonná moc nemůže právo na tuto úpravu přisvojit sama. Obě ustanovení jsou proto v rozporu s čl. 79 Ústavy a první také s § 12 odst. 3 a druhé s § 12 odst. 4 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu.

Napadené nařízení vlády dále nevymezuje žádné jakostní znaky cukru, na který se stanoví produkční kvóty. Za ně nelze považovat odkaz v poznámce pod čarou na vyhlášku č. 334/1997 Sb., kterou se provádí § 18 písm. a), d), j) a k) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, pro přírodní sladidla, med, nečokoládové cukrovinky, kakaový prášek a směsi kakaa s cukrem, čokoládu a čokoládové cukrovinky, ve znění vyhlášky č. 94/2000 Sb. Ústavní soud judikoval, že účelem poznámek pod čarou je jen zpřehlednění předpisů a že nemají žádný právní význam. Vymezení soustavy produkčních kvót jako neúplné nesplňuje požadavek zákona.

V rozšíření návrhu, jež Ústavní soud připustil, skupina poslanců žádá též zrušení § 7 nařízení vlády č. 114/2001 Sb. Důvodem je podle navrhovatele nedostatek zákonného zmocnění pro delegaci rozdělování produkčních kvót cukru a rezervy z vlády na Fond, aniž jej zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu k tomu výslovně zmocňuje. Jasně zmocnění obsahují až § 4, 7 a 16 nařízení vlády č. 114/2001 Sb. Za nedostatečné považuje navrhovatel oprávnění Fondu soustavy kvót využívat podle § 1 odst. 2. písm. d) zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu. Ve vztahu k produkčním kvótám jsou naopak nejrozmanitější kompetence svěřeny vládě [§ 3 odst. 3 písm. a), § 12 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu]. Ustanovení § 4, 6 a 7 nařízení vlády č. 114/2001 Sb. jsou neústavní, neboť zakládají nezákonnou delegaci k výkonu veřejné moci. Postavení orgánu veřejné správy se navíc Fondu výslovně přiznává jen při rozhodování o podpoře (§ 5 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu). Skupina poslanců navrhla zrušení § 13 nařízení vlády č. 114/2001 Sb. pro jeho rozpor s čl. 79 Ústavy, neboť vláda delegovala svou zákonnou povinnost na jiný orgán, když zmocnila Ministerstvo financí, aby stanovilo minimální cenu cukru uváděného na trh v České republice, čímž byl porušen § 12 odst. 4 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu.

II.

Poslanecká sněmovna ve svém vyjádření uvádí, že návrh skupiny poslanců je neopodstatněný, neboť každý má možnost se svobodně rozhodnout, zda a za jakých podmínek bude v určité oblasti podnikat. Zasahování státu musí respektovat přiměřenou rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu a požadavkem na ochranu základních práv. Musí existovat rozumný vztah proporcionality mezi použitými prostředky a sledovanými cíli. Zavedení sankcí v rámci systému produkčních kvót nesleduje omezení zaručeného práva podnikat pro všechny bez rozdílu, cílem je garance vyváženosti mezi produkcí a odbytem. Ani v Evropské unii není chápána regulace zemědělství jako porušení zásady rovného práva podnikat. Zákonodárce proto může v mezích daných garantovanými základními právy vymezit nebo ovlivnit druh a počet subjektů působících v určitém odvětví anebo poněkud omezit smluvní svobodu při uplatňování produkce na trhu. Poslanecká sněmovna poukazuje na limity určené čl. 41 odst. 1 Listiny. Tato práva jsou zásadně odlišná od základních práv a možnost zákonodárce stanovit jejich omezení je větší. Poslanecká sněmovna se ztotožňuje se stanovisky k problematice regulace, která Ústavní soud zaujal v nálezech č. 231/2000 Sb. a č. 410/2001 Sb. Připomíná, že § 13 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu přijala jako pozměňovací návrh. Vládní návrh byl podle jejího hodnocení těžko v praxi realizovatelný. I proto nepovažuje návrh za odůvodněný. Právní stav v rámci systému produkčních kvót by se zrušením tohoto ustanovení nezlepšil. Poslanecká sněmovna uvádí, že zákon byl řádně schválen, podepsán příslušnými ústavními činiteli a vyhlášen ve Sbírce zákonů. Je přesvědčena, že přijatý zákon je v souladu s Ústavou, ústavním pořádkem a naším právním řádem.

Senát ve vyjádření k návrhu připomíná, že v průběhu projednání návrhu zákona nebyly vznášeny ústavní námitky, a proto v tomto ohledu nejednal. Sankce podle § 13 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu považuje za nástroj, jímž stát předvídanou stabilizaci agrárního trhu vynucuje. Sankce nepředstavují podle něj prostředek diskriminace mezi podnikateli. Rovnost je zaručená § 12 odst. 7 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu, jenž umožňuje novým subjektům vstup na trh. Neztotožňuje se s názorem, že správní řád se na rozhodování o odvodu podle § 13 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu neuplatní. Rozhodnutí jsou též přezkoumatelná soudem podle čl. 36 Listiny.

Vláda České republiky ve svém vyjádření k návrhu uvádí, že hlavním cílem systému produkčních kvót cukru je stabilizace trhu a ochrana všech jeho účastníků před negativními výkyvy. Ke spornému nařízení vlády uvádí, že úprava je zcela v souladu s pravidly uplatňovanými v Evropské unii a zakládá se na tuzemském a vývozním podílu kvóty. Hlavní motivací je snaha udržet výrobu cukrovky na historicky nedávné úrovni včetně určité nadvýroby. Jiný systém regulace by byl v rozporu s modelem uplatňovaným v Evropské unii. Tím by Česká republika nedodržela aproximační závazek podle Evropské dohody zakládající přidružení mezi Českou republikou na jedné straně a Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na straně druhé č. 7/1995 Sb. (čl. 69 až 71). Vláda dále uvádí, že stanovila způsob naplňování a uvolňování rezervy. Zveřejňování souvisejících údajů ve Věstníku Ministerstva zemědělství má pouze informační charakter. K údajné diskriminaci mezi podnikateli, kteří vyráběli nebo nevyráběli cukr, uvádí, že je obecně možné kvótu odkoupit nebo požádat o poskytnutí kvóty z rezervy. Přísnější podmínky pro ty, kteří cukr nevyráběli, jsou pochopitelné, neboť není osvědčena jejich schopnost cukr vyrábět. K ustanovení § 5 odst. 3 nařízení vlády č. 114/2001 Sb. uvádí, že obsahuje jen povinnost uvádět určité údaje v žádosti. Vláda poukazuje v této souvislosti na argumentaci o povaze a mezích rovnosti vyjádřené v nálezů Ústavního soudu č. 410/2001 Sb. K návrhu na zrušení ustanovení o zmocnění Ministerstva financí poukazuje na jeho příslušnost podle zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů. Tvrdí proto, že napadená ustanovení nařízení vlády č. 114/2001 Sb. neporušují ústavně zaručená práva výrobců. Navrhuje proto zamítnutí návrhu.

Ve vyjádření k rozšířenému návrhu vláda připomíná, že důvodem pro vytvoření soustavy produkčních kvót cukru je zavedení principů komunitárního práva do českého právního řádu jak kvůli požadavkům asociační dohody, tak z důvodu předcházení nepříznivým vlivům na citlivé zemědělství po připravovaném vstupu do Evropské unie, a připomíná přitom institut národních produkčních kvót. K námitce vyslovené v rozšíření návrhu vláda uvádí, že Fond je výkonným orgánem, jenž bez prostoru pro volnou úvahu provádí politiku určenou nařízením vlády. K takovému uplatňování produkčních kvót je povolán nejen nařízením vlády č. 114/2001 Sb., ale především zákonem o Státním zemědělském intervenčním fondu, jehož § 1 odst. 2 písm. d) stanoví, že v souladu s tímto zákonem a mezinárodními smlouvami a na základě nařízení vlády vydaných k provedení tohoto zákona provádí opatření a zavádí tržní pořádky pro stabilizaci trhů se zemědělskými výrobky a potravinami také využíváním produkčních kvót. Vláda poukazuje na akceptaci soustavy produkčních kvót mléka Ústavním soudem, jenž samotný způsob stanovení produkčních kvót neústavním neshledal. Proto navrhuje, aby návrh byl zamítnut v celém rozsahu.

K návrhu zaujaly stanovisko také Ministerstvo zemědělství (dále také „ministerstvo“) a Státní zemědělský intervenční fond. Obě stanoviska jsou obsahově totožná. Oba úřady připomínají, že cílem systému produkčních kvót cukru je stabilizace trhu s ohledem na jeho zvláštnosti, které ještě deformují vnější vztahy. Základním krokem pro zavedení systému bylo přijetí zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu, jenž dále pověřuje vládu k jeho konkretizaci v rámci harmonogramu sjednaného v souvislosti s jednáním o vstupu České republiky do Evropské unie. Zákonový rámec je tedy dán. Vláda je zmocněna k vydávání nařízení vedle zákona i Ústavou (čl. 78). Cílem stabilizace je snaha o zachování určitého objemu výroby i pro vývoz. Systém vychází ze systému uplatňovaného v Evropské unii (nařízení Rady č. 1260/2001/ES o společné organizaci trhů v sektoru cukru). Česká republika vytvořením identického systému naplňuje ujednání vyplývající z Evropské dohody zakládající přidružení mezi Českou republikou na jedné straně a Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na straně druhé (č. 7/1995 Sb.) o závazku převzít tzv. *acquis communautaire* v oblasti zemědělství (čl. 69 až 71). K námitce, že produkční kvóty cukru představují protiústavní omezení svobody podnikání, připomíná, že toto právo je právem výběru. Ústavní soud v nálezů ze 3. 4. 1996 sp. zn. Pl. ÚS 32/95 (vyhlášen pod č. 112/1996 Sb. a publikován ve Sbírce rozhodnutí, svazek 5, náleží č. 26) základní práva kategorizoval. Hospodářských, sociálních a kulturních práv se lze domáhat jenom v mezích zákona, který je vymezuje (čl. 41 Listiny). Totéž je stanoveno přímo u svobody podnikání (čl. 26 odst. 2 Listiny). Zkoumaná úprava je přitom předmětem právě této zákonné a na jejím základě a v souladu s Ústavou vydané podzákoné úpravy. Dosud zavedené kvótové systémy (mléko a cukr) odpovídají poměrům v Evropské unii. Každý subjekt, který má zájem vyrábět cukr, může nabýt kvóty od jiného producenta nebo požádat o přidělení z rezervy. Není pravda, že přístup na trh je uzavřen. K námitkám skupiny poslanců k sankčnímu odvodu ministerstvo i Fond poukazuje na názor vyslovený Ústavním soudem v nálezů č. 410/2001 Sb. Legislativce podle něj i dalších smí podle své úvahy regulovat produkci

v určitém odvětví a stanovit druh a počet subjektů zde působících nebo omezit smluvní svobodu. To je především úkolem zákonodárce. Úřady poukazují na to, že smyslem sankčního odvodu je právě odrazování od nadbytečné produkce. Pokud ji stát může zakázat, může od ní také odrazovat sankčním odvodem. Sankce jsou nezbytným doplňkem soustavy produkčních kvót. Ministerstvo i Fond připomínají, že i v Evropské unii se při rozdělování kvót berou v potaz pouze nynější výrobci. Podzákonná úprava nevybočuje proto z mezí stanovených zákonem. Při rozlišení kvóty přidělené skupině dosavadních výrobců byla vzata na zřetel minulá produkce. Novým ani stávajícím producentům není bráněno v nabytí kvót koupí od jiného producenta či rozdělením z rezervy. Upřednostnění současných výrobců při prvním rozdělení kvót je nezbytné pro vyloučení spekulantů. I s ohledem na nutnost jistého znevýhodnění nových výrobců poukazují ministerstvo i Fond na nález Ústavního soudu o kvótách mléka. Stejně tak reagují na námitku porušení základního práva na vlastnictví. Systém kvót představuje formu kontroly užívání majetku ve veřejném zájmu. V moderním tržním hospodářství demokratických států západní Evropy jsou taková opatření běžná. Veřejným zájmem je stabilizace trhu s cukrem a udržení výroby cukrovky za přijatelnou cenu pro pěstitele. Ministerstvo i Fond považují použitý nástroj za přiměřený. Připomínají, že nedochází k žádnému vyvlastnění. Nad kvótu vyrobený cukr je pouze zatížen odvodem, není výrobcem odnímán. K údajnému rozporu s úpravou v Evropské unii poukazují ministerstvo i Fond na nové nařízení Rady ES č. 1260/2001. Nástroje tam užívané jsou shodné s nástroji uplatňovanými v České republice. Rovněž polemizují s tvrzením skupiny poslanců, že v Evropské unii se provádí regulace cenou. Odmítají tvrzení, že úprava platná v Evropské unii je časově omezená, zatímco v České republice nikoli. Ministerstvo i Fond nesdílejí stanovisko skupiny poslanců o vyloučení správního řádu z rozhodování o přidělení kvót nebo o sankčních odvodech ani o vyloučení soudního přezkumu. Z použití anebo vyloučení uplatnění správního řádu stanoveného pro rozhodování o jednotlivých druhích zemědělských podpor nelze vyvozovat nic pro jiné rozhodování podle zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu. Vyloučen výslovně v žádném právním předpisu není ani soudní přezkum příslušných rozhodnutí. Ministerstvo i Fond mají za to, že vláda nemusí výši rezervy určit vůbec. Publikování stanoveného údaje ve Věstníku Ministerstva zemědělství má pro daný kvótový rok informační charakter o rozdělování kvót v daném kvótoovém roce. Ministerstvo i Fond mají za to, že jakostní znaky cukru jako regulovaného výrobku jsou stanoveny nezávisle na předpisech o tržní regulaci zemědělství vyhláškou č. 334/1997 Sb. Odmítají tvrzení, že odkaz na tuto vyhlášku pod čarou je v rozporu s judikaturou Ústavního soudu. Ke způsobu stanovování minimální ceny cukru poukazují na skutečnost, že Ministerstvo financí je kompetentní k jejímu stanovování podle zákona č. 526/1990 Sb. Uvádějí, že není žádoucí stanovovat cenu na pět kvótoových roků. Navrhují proto zamítnutí návrhu skupiny poslanců.

Veřejný ochránce práv sdílí přesvědčení o neústavnosti kompetence Fondu stanovovat rezervu produkčních kvót stejně jako zmocnění Ministerstva financí ke stanovení minimální ceny cukru, obojí s poukazem na znění § 12 odst. 3 a 4 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu. Je přesvědčen o porušení zásady rovného přístupu a požadavku objektivního způsobu výpočtu kvót podle § 12 odst. 6 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu. Zdůrazňuje, že poškozují výrobce, kteří cukr ve více než třech letech z rozhodných pěti nevyráběli či jej vyráběli jen v malém množství. Odmítá v tomto ohledu argumentaci opřenou o takovou interpretaci judikatury Ústavního soudu, která umožňuje faktické rozdělení žadatelů do skupin se zcela nerovnoprávným postavením. Schopnost vyrábět cukr je dána ne minulou produkcí, ale dispozicí zařízením splňujícím zákonné požadavky. Připomíná, že § 7 nařízení vlády č. 114/2001 Sb. vytváří neobjektivní způsob rozdělení produkčních kvót, kdy není vzata na zřetel možnost prodeje či pronájmu výrobního zařízení. Veřejný ochránce práv míní, že zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu zmocňuje Fond kvóty jen využívat, nikoli určovat.

III.

Procesní předpoklady pro řízení před Ústavním soudem jsou splněny.

Návrh byl podán oprávněným navrhovatelem, napadené právní předpisy byly přijaty a vydány v mezích Ústavou stanovené kompetence a ústavně předepsaným způsobem. Zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu platí v původním znění, nařízení vlády č. 114/2001 Sb. bylo sice změněno nařízením vlády č. 296/2002 Sb. vyhlášeným 2. července 2002 a od toho dne také účinným, napadená ustanovení jím však nebyla dotčena.

IV.

Ústavní soud se v plénu k problematice zemědělských produkčních kvót vyjádřil nálezy o návrzích na zrušení právních předpisů dvakrát.

Nálezem č. 96/2001 Sb. (sp. zn. Pl. ÚS 45/2000 ze 14. 2. 2001, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí, svazek 21, nález č. 30) vyhověl návrhu Cukrovaru V., s. r. o., na zrušení nařízení vlády č. 51/2000 Sb. Podle Ústavního soudu vláda nevydala nařízení k provedení a v mezích zákona č. 252/1997 Sb., o zemědělství, jak jí

určuje čl. 78 Ústavy. Úvodní ustanovení zákona (§ 1 a 2) omezení podnikání v zemědělství (čl. 26 a 41 Listiny) v podobě produkčních kvót nepředpokládají. Ústavní soud tak učinil s vědomím, že zatím Parlament České republiky přijal zákon č. 256/2000 Sb., jenž produkční kvóty zná, ale zkoumané nařízení vlády nebylo přijato k jeho provedení.

Nálezem č. 410/2001 Sb. (sp. zn. Pl. ÚS 5/01 ze 16. 10. 2001, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí, svazek 24, nález č. 149) Ústavní soud rozhodl o návrhu skupiny poslanců na zrušení nařízení vlády č. 445/2000 Sb., o stanovení produkčních kvót mléka na léta 2001 až 2005. Návrhu vyhověl částečně a zrušil jeho § 4 odst. 2 kvůli nedostatku zákonného zmocnění pro omezení rozdělování produkčních kvót z rezervy na zemědělce hospodáříci v systému ekologického chovu skotu a § 14 odst. 2 kvůli neústavnosti a nezákonnosti delegace rozhodování o výši rezervy na Ministerstvo zemědělství (ministra). Produkční kvóty mléka samotné neústavními a nezákonnými Ústavní soud ovšem neshledal. V odůvodnění nálezu Ústavní soud shledal sankční odvod podle § 13 zákona č. 256/2000 Sb. ústavním, přičemž ovšem zdůraznil, že příslušné ustanovení skupina poslanců v odůvodnění návrhu sice označila za neústavní, ke zrušení je ale nenavrhla (vzhledem k velikosti skupiny poslanců tak ani úspěšně učinit nemohla).

V současném řízení Ústavní soud bude hodnotit právní úpravu, která se podobá úpravě, jíž se už zabýval. Argumentace dnešní skupiny poslanců je podobná. Nežádá ovšem zrušení celého prováděcího nařízení vlády, ale jenom jeho vybraných ustanovení. Navíc je navrženo zrušení ustanovení zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu. Ústavní soud by proto při svém rozhodování měl vycházet ze svého dřívějšího hodnocení, ledaže shledá zásadní odlišnosti anebo změní právní názor. Hodnocení řešené věci proto bude navazovat na odůvodnění nálezu č. 410/2001 Sb.

Smyslem uplatňování produkčních kvót je omezování nemonopolizované výroby na sledovaný objem. Pohnutkou pro něj bývá snaha po stabilizaci cen na trzích, aniž by se prosazovala regulace cen a odběratelům ukládal smluvní přímus. Stabilizace trhu nenastává působením tržních sil, jestliže je ochromují masivní státní subvence a protekcionismus. Základem úpravy je národní (státní) produkční kvóta, jež se podle určitého klíče rozděluje mezi současné výrobce. Těm se pak výroba (odběr, zpracování) produkce nad kvótu zakazuje nebo jsou od ní odrazováni sankčním odvodem. Nové kvóty se neudělují vůbec nebo jen málo a staré se mohou krátit. Užití kvót v moderním demokratickém státě s tržní ekonomikou je vzácné. V západní Evropě se uplatňují v zemědělství a části potravinářského průmyslu, jež ovlivňuje celní protekcionismus a rozsáhlé subvencování, vyvolané jak politickým uznáním obecného zájmu na jeho prosperitě, tak působením zemědělců a zemědělských podniků jako silné zájmové skupiny. V rámci společné zemědělské politiky Evropského společenství (Evropské unie) se používá dnes jen u mléčných výrobků a cukru. Podobné cíle a účinky jako produkční kvóty má zákaz obdělávání půdy nebo rozšiřování pěstitelských kultur, například vína.

Klíčovou otázkou řešeného případu, stejně jako případu rozhodnutého nálezem č. 410/2001 Sb., je ústavní přijatelnost omezení množství zemědělské výroby prosazovaná sankčním odvodem za nadprodukcii. Jejich hodnocení ve světle základních (ústavních) právních zásad a základních lidských práv nezbytně sklouzává k oddělenému hledání odpovědi na jednotlivé otázky, jak naznačuje současný návrh skupiny poslanců i citovaný nález.

Ústavní soud přitom ve své judikatuře odmítá odtrhávat základní zásady právního státu, jakými jsou rovnost (čl. 1 Listiny) a přiměřenost právní úpravy (čl. 4 Listiny) od jednotlivých lidských práv a svobod, jakými jsou zde základní právo na vlastnictví (čl. 11 Listiny) a svoboda podnikání (čl. 26 Listiny). Porušení základních zásad shledal důvodem pro svůj zásah jen tehdy, pokud nebyly respektovány při úpravě výkonu základních práv a svobod.

Dotčená základní práva jsou sice zařazena Listinou i vnímána jako práva různých kategorií (první jako základní oproti druhému jako hospodářskému a sociálnímu), přesto spolu úzce souvisejí. Svoboda podnikání bývá dokonce označovaná jako svoboda odvozená od práva na vlastnictví. Tomuto názoru lze dát za pravdu jen částečně. Podnikání a další hospodářská činnost představuje jistě zejména činnost zaměřenou na vytváření majetkových hodnot potřebných k zajištění životních potřeb. Jejich každodenním výsledkem je majetek (v moderním hospodářství peníze), jež chrání na ústavní i mezinárodní evropské úrovni základní právo na vlastnictví. Vlastnictví majetku (kapitálu) bývá navíc předpokladem zahájení podnikání a pokračování v něm. Vedle toho ovšem podnikání představuje způsob osobní i skupinové seberealizace. Dokonce vlastnické právo, nemá-li být pojmáno samoúčelně, samo zprostředkovává využití jiných základních a dalších práv.

V.

Při posuzování soustavy produkčních kvót cukru jako úpravy dotýkající se svobody podnikání lze vycházet z hodnocení nálezu č. 410/2001 Sb. Podle čl. 26 odst. 1 Listiny má každý právo na svobodnou volbu povolání

a přípravu k němu, jakož i právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost. Podle odstavce 2 zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností. Ústavní soud dále zdůraznil, že ani ústavní pořádek, ani mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách nezakazují zákonodárci omezení množství produkce, distribuce nebo spotřeby statků. Zákonodárce proto smí (v mezích daných ústavně garantovanými základními zásadami, lidskými právy a svobodami) podle své úvahy zavést cenovou nebo kvantitativní regulaci produkce v určitém odvětví hospodářství, vymezit či ovlivnit druh a počet subjektů v něm působících či omezit smluvní svobodu při uplatňování produkce na trhu či při nákupu surovin a výrobních zařízení. Tvrzení skupiny poslanců, že omezení mohou být jen kvalifikační a podobné předpoklady, označil za nepřiměřeně úzký výklad tohoto ustanovení. Z čl. 41 odst. 1 Listiny je navíc zřejmé, že hospodářských, sociálních a kulturních práv, k nimž patří i svoboda podnikání, se lze domáhat pouze v mezích zákonů. Ústavní soud neshledal jako hodnotu ústavní důležitosti volný trh prostý veškeré regulace. Poukázal přitom na meze svobody podnikání v Evropské unii, kde se tržní hospodářství přímo deklaruje jako ústavní zásada ve zřizovací smlouvě. Odmítl názor, že každé omezení svobody podnikání lze provést jediné zákonem. K provedení zákona Ústava připouští z praktických důvodů přijímání podzákonných předpisů, pohybují-li se jimi stanovená pravidla v mezích zákonů. Ústavní soud připomněl, že produkční kvóty se uplatňují v zemědělství demokratických států západní Evropy, v zemích Evropské unie pak podle společného modelu, přičemž nebyly shledány neslučitelné s celosvětovým ani evropským mezinárodním, případně u státních systémů s vnitrostátním ústavním standardem lidských práv.

O svobodě podnikání jako základním právem celosvětové mezinárodní pakty o lidských právech mlčí. Ani evropský poválečný standard Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dodatkových protokolů ji nezná. Její odvozování z garance vlastnického práva a osobní svobody představuje nepřiměřeně široký výklad, který nenachází jakoukoli oporu v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva. Ten se ostatně podobnou odvětvovou právní úpravou hospodářských činností nikdy nezabýval. Teprve Charta základních práv Evropské unie zná svobodu podnikání (hospodářské aktivity), ovšem počítá s jejími omezeními evropským i národním právem. Charta navíc nezískala charakter mezinárodní smlouvy, je jen politickou deklarací. K vymezení pojetí české garance svobody podnikání podle čl. 26 Listiny je tedy povolán jen Ústavní soud.

Současné zahraniční vzory přitom spíše potvrzují Ústavním soudem zastávané omezené pojetí svobody podnikání jako práva, které smí zákonodárce poměrně široce omezovat.

V Německu Spolkový ústavní soud neodmítá poukazy na svobodu povolání (čl. 12 Základního zákona) v souvislosti se způsobem úpravy výkonu povolání, nicméně uznává široký prostor daný pro úpravu zákonodárce. Přísnější postoj, v jehož světle by česká legislativní praxe mnohdy asi neobstála, zaujímá jen vůči mnohým omezením a nárokům spojeným s přístupem do oboru. Spolkový ústavní soud se ovšem nezabýval regulací zemědělské nebo jiné produkce prostřednictvím produkčních kvót nebo podobných opatření, neboť je upravuje přednostní a přímo účinné právo Evropského společenství.

Pojetí ústavně vyjádřené svobody podnikání, o které by se mohla opřít skupina poslanců, by bylo možno hledat v judikatuře Nejvyššího soudu USA do 30. let 20. století. Jeho pojetí smluvní svobody a práva na vlastnictví nepřipouštělo v podstatě jakákoli hospodářskopolitická opatření. Od doby velké hospodářské krize ovšem Nejvyšší soud proti nediskriminačním politickým zásahům do poměrů v jednotlivých hospodářských odvětvích přestal zasahovat.

V nález č. 410/2001 Sb. Ústavní soud již na okraj konstatoval, že sankční odvod podle § 13 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu ve výši 115 % minimální nebo regulované ceny představuje nezbytnou součást soustav produkčních kvót. Představuje přiměřený postih za výrobu překročivší individuální kvótu. K tomu lze dodat, že možný podstatně méně účinný postih za nadprodukcí představuje jen odeprání veřejné podpory.

K námitce skupiny poslanců, že výroba cukru nad produkční kvótu není zakázána, lze uvést, že právní úprava mnohé činnosti výslovně nezapovídá, nicméně je znevýhodňuje, a tím od nich odrazuje. Připomenout lze zpoplatnění provozu výherních automatů anebo spotřební daně. Znevýhodňování určité činnosti je běžným právním nástrojem, zvláště když by přímý zákaz prosazovaný správními nebo trestními sankcemi (pokutami, zákazem výkonu povolání nebo odnětím svobody) byl přehnaný. Ústavní soud v citovaném nálezu uvedl, že je-li možný zákaz nadprodukcí, znamená to samozřejmě otevření prostoru pro její znevýhodňování. Konečně lze uvést, že ani běžná formulace ustanovení o skutkových podstatách trestných činů („Kdo ..., bude potrestán...“) v trestním zákoně trestné činy doslovně nezakazuje. O jejich zákazu však není pochyb. Poukaz na neústavnost sankčního odvodu bez výslovného zákazu jednání, od kterého se sankčním odvodem odrazuje, lze proto odmítnout.

VI.

V nálezu č. 410/2001 Sb. Ústavní soud zrekapituloval evropské i vnitrostátní pojetí základního práva na vlastnictví. Odmítl stanovisko, že omezení produkce představuje vyvlastnění, které není odůvodněno veřejným zájmem, bez náhrady. Konstatoval, že navrhovatelé není vlastnictví k mléku vyrobenému nad produkční kvótu odňato. Sankční odvod podporující soustavu produkčních kvót samozřejmě znesnadňuje nebo dokonce znemožňuje prodej nadprodukce. Zdůraznil, že nárok na dosažení určité ceny na trhu však není základním právem. Připomněl, že soustava produkčních kvót představuje formu kontroly užívání majetku, jež je zavedena kvůli veřejnému zájmu. Ústavní soud zdůraznil, že použité omezující prostředky mají být přiměřené sledovaným cílům. Akceptoval, že existuje veřejný zájem pro stabilizaci trhu s mlékem, a použité nástroje shledal jako přiměřené. Připomněl, že rovněž jiná opatření upravující podnikání nebo jinou hospodářskou činnost mají zásadní dopady na jeho (její) rentabilitu. Odmítl názor, že soustava produkčních kvót zcela znemožňuje vstup do odvětví s poukazem na možnost jejich získání koupí nebo přidělením z rezervy. Ústavní soud se necítil být povolán k posouzení, zda soustava produkčních kvót představuje řešení optimální a ekonomicky nejvýhodnější. Připomněl, že soustava produkčních kvót má bránit nadvýrobě, již vyvolávají rozsáhlé státní subvence do zemědělství. Ústavní soud zdůraznil, že uplatňování soustavy produkčních kvót (omezení množství výroby) sleduje veřejný zájem na odrazování od investic v odvětví s nadprodukcí. Ve své argumentaci Ústavní soud připomněl, že ani Evropský soudní dvůr (orgán ES) neshledal v podobném komunitárním opatření – zákazu výsadby vinné – narušení evropského standardu vlastnictví podle čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

Argumentace použitá v nálezu č. 410/2001 Sb. v obecné rovině platí i pro posouzení soustavy produkčních kvót cukru podle nařízení vlády č. 114/2001 Sb. Skupina poslanců v současné věci nezdůrazňuje, na rozdíl od předchozího návrhu, odnětí vlastnictví k cukru vyrobenému nad limit. K odmítnutí argumentace o odnětí vlastnictví k vyrobenému mléku Ústavním soudem v citovaném nálezu lze jen dodat, že v odvětvích, jejichž objem výroby je regulován soustavami produkčních kvót, se výroba přesahující limity objevuje jen v minimální míře, neboť odbyt je uložením sankčního odvodu v podstatě znemožněn.

Současnou námitkou skupiny poslanců je pouze poukaz na diskriminaci mezi těmi vlastníky cukrovarnického zařízení, kteří produkční kvótu obdrží a mohou vyrábět bez faktických omezení, a těmi, kteří jí nedisponují a jejich produkce je následkem uplatňování sankčního odvodu znemožněna. Otázku nerovnosti ve vlastnictví je proto třeba řešit v souvislosti s otázkou obecné rovnosti při uplatňování soustavy produkčních kvót cukru.

Jenom na okraj a v podobě dalšího rozvíjení argumentace Ústavního soudu v nálezu č. 410/2001 Sb. je proto možno odkázat na judikaturu Evropského soudního dvora. Ten ve svém rozsudku o žalobě Metallurgiki Halyps proti Komisi (258/81) zdůraznil, že komunitární omezení produkce oceli ve veřejném zájmu, byť dokáží ohrozit rentabilitu podniku, nepředstavují žádné porušení práva na vlastnictví. Lze také zdůraznit, že Evropský soud pro lidská práva nikdy nehodnotil obecná právní opatření členských států Rady Evropy, jež regulovala objem hospodářské produkce s ohledem na jejich slučitelnost s evropským standardem základního práva na vlastnictví.

Omezené uplatňování soustav produkčních kvót zejména v zemědělství je obvyklé v Evropské unii a v některých dalších vyspělých státech se sociálně tržní ekonomikou. Současná judikatura ústavních a nejvyšších soudů členských států Evropské unie ani dalších demokratických právních států nenaznačuje, že by omezení výroby z důvodů stabilizace cen na trhu na určité výši, jsou-li spravedlivě uložena všem stávajícím výrobcům, byla považována za neslučitelná s národním standardem vlastnictví. Toto konstatování samozřejmě nevylučuje jejich politickou kritiku, jež je silná. Užívání této formy řízení hospodářství je vzácné. Není ovšem důvod, aby Ústavní soud vykládal čl. 11 Listiny jinak. Nelze přehlédnout, že jedním z hlavních pohnutek pro zavedení soustavy produkčních kvót některých zemědělských a potravinářských výrobků bylo vytvoření rámce, který se uplatňuje v Evropské unii. Radikální zásah Ústavního soudu proti soustavám produkčních kvót by představoval krok k takovému pojetí vnitrostátně garantovaných základních práv, které by neobstálo po připravovaném vstupu České republiky do Evropské unie.

Je třeba zdůraznit, že soustavu produkčních kvót cukru (mléka), resp. sankční odvod za nadprodukcí, jímž je prosazována, není vhodné srovnávat s cenovou regulací ve prospěch odběratelů, je-li spojena se smluvním přímusem nebo nuceným zachováním dosavadních smluvních vztahů. Ústavní soud prohlásil nálezem č. 231/2000 Sb. (sp. zn. Pl. ÚS 3/2000 z 21. 6. 2000, publikovaným ve Sbírce rozhodnutí, svazek 18, nález č. 93) za neslučitelnou se základním právem na vlastnictví regulaci bytového nájemného podle vyhlášky č. 176/1993 Sb., o nájemném z bytu a úhradě za plnění poskytovaná s užíváním bytu, ve znění pozdějších předpisů, s poukazem na skutečnost, že majitelům bytů neumožňuje nyní placené nájemné ani jejich údržbu, a tak se znehodnocuje jejich vlastnictví. V případě produkčních kvót zemědělské výroby nikdo není nucen vyrábět tak, aby musel odvod platit. Smyslem odvodu je naopak odrazovat výrobce od společensky nežádoucí nadvýroby. Sankční odvod proto lze srovnat spíše s daněmi a poplatky, jejichž smyslem je zvýšení ceny určitého zboží nebo služby

a snížení jejich spotřeby (spotřební daně na alkoholické nápoje, cigarety či uhlovodíková paliva nebo poplatky za provoz výherních hracích automatů). Dovolávání se ústavní a mezinárodní garance vlastnictví v těchto případech, kdy část užívaných zařízení po zavedení nebo zvýšení uvedených daní nebude moci být využívána jako dosud a ztratí na ceně, neboť po zvýšení cen poklesne poptávka, by jistě bylo považováno za neodůvodněné. Hodnocení regulace zemědělství nemůže být opačné, byť společenské a z něj se odvíjející právní ohodnocení zemědělské nadvýroby není tak příkré.

Přitom je třeba připomenout, že pokles využitelnosti výrobních zařízení – a tak jejich ceny – není výrazný, jestliže zavedená omezení produkce nenutí dosavadní výrobce ke snížení současné výroby. Tak je tomu obecně také u posuzovaných produkčních kvót cukru.

VII.

Ústavní soud v nálezu č. 410/2001 Sb. odmítl názor, že neústavní diskriminaci představuje rozdílné právní postavení těch výrobců, kteří kvótu obdrží, a těch, kteří o ni nežádají. Diferenciace je věcí volby. Požadavek na žádost o kvótu představuje administrativní registraci výrobců.

Ústavní soud rovněž nepřisvědčil tvrzení o neústavní nerovnosti mezi současnými a novými výrobci. Připomněl, že znevýhodnění nových podnikatelů (kteří si musí kvóty koupit od současných výrobců nebo doufat v jejich nejisté přidělení z rezervy, přičemž ovšem soupeří s nynějšími výrobci) je nedílnou součástí jakéhokoli omezování množství produkce. Cílem znevýhodnění vstupu do odvětví je zájem na znemožnění nežádoucího rozšiřování výrobních kapacit.

Nelze ovšem vyloučit diskriminaci mezi výrobci, kteří o kvótu požádají a dostanou ji v plné výši, a výrobci, kterým bude odepřena nebo udělena jenom zčásti. Ustanovení § 12 odst. 6 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu požaduje, aby se způsob prvotního rozdělení produkčních kvót mezi žadatele řídil zásadou rovnosti a objektivního způsobu výpočtu. Tento obecný pokyn, jenž není než odrazem zásady rovnosti podle čl. 1 Listiny a čl. 1 Ústavy, musí mít na paměti vláda při určování způsobu výchozího rozdělení kvót v rámci jednotlivých soustav produkčních kvót s ohledem na rysy a zvláštnosti výroby komodit, jejichž výroba je předmětem omezení. Ústavní soud proto může posoudit klíč použitý při původním rozdělování kvót.

Ústavní soud v nálezu č. 410/2001 Sb. jednoroční referenční období spolu s obecně stanovenými dílčími úpravami uznal za přiměřené. Přiznal přitom, že ani podrobně propracovaný klíč, jenž pamatuje na pravidelné příčiny výkyvů objemu výroby, nemůže vzít zřetel na všechny okolnosti. V jednotlivých případech proto může dojít i k nespravedlnosti, jež však nedosahuje ústavní závažnosti. Postavil se přitom s ohledem na možné zneužití zdrženlivě ke zmírňování tvrdosti na základě správního uvážení.

U výroby cukru vláda předpokládá určení individuální produkční kvóty na základě objemu výroby tří z hlediska množství nejúspěšnějších výrobních sezon z posledních pěti (§ 7 odst. 1 nařízení vlády č. 114/2001 Sb.), a pokud se nevyrábělo více než tři sezony, podle sezon, kdy se vyrábělo. V této souvislosti nelze opomenout skutečnost, na kterou poukazuje skupina poslanců. Postavení jednotlivých provozovatelů cukrovarů totiž ovlivnila právní úprava podle nařízení vlády č. 51/2000 Sb. před svým zrušením Ústavním soudem. To bylo zrušeno pro nedostatek zákonné opory. Dodatečně lze ovšem konstatovat, že jím předpokládané rozlišování cukrovarů na strategické a nestrategické včetně taxativního výčtu prvních přímo v textu, jejichž provozovatelé se těší okamžitému udělení produkční kvóty přímo, lze důvodně považovat za podezřelou kvalifikaci (suspect qualification podle metodiky Nejvyššího soudu USA). Představuje svévolné a stěžejí odůvodnitelné rozlišování mezi jednotlivými provozovateli cukrovarů. Na tomto místě je ale třeba popřít tvrzení skupiny poslanců, že také současná úprava zavádí takovéto rozlišení.

Způsob výpočtu individuálních produkčních kvót nežádoucí dopady jak z formálních důvodů neústavní, tak věcně diskriminační podle minulé právní úpravy jen zmírňuje tím, že neodvozuje rozhodnou průměrnou roční kvótu od objemu výroby ze všech pěti sezon, který je předmětem hlášení v žádosti podle § 5 odst. 3 nařízení vlády č. 114/2001 Sb., nýbrž počítá se skutečností, že některé cukrovary nebyly po všechny sezony v provozu, a bere v úvahu tři sezony, kdy se vyrábělo nejvíce, nebo ty sezony, kdy se vyrábělo, pokud se vyrábělo po tři nebo méně sezon.

Je ovšem zřejmé, že nerovnost se neodstraňuje. Vyvolává ji již skutečnost, že na základě opatření již z formálních důvodů neústavního a věcně diskriminačního mohli někteří výrobci výrobu zvýšit, neboť byli chráněni před konkurencí, jež produkční kvótu neměla, a nemohla tak bez zátěže sankčním odvodem vyrábět. Vláda dnešní formálně korektní úpravou pro budoucnost zachovává nežádoucí stav, jež vyvolala svou dřívější jak formálně, tak materiálně neústavní úpravou.

Opomenout nelze ani skutečnost, na kterou skupina poslanců poukazuje letmo již odmítnutou argumentací

o diskriminaci mezi dosavadními a novými výrobci. Regulace výroby cukru provedená nařízením vlády č. 114/2001 Sb. nijak nepamatuje na případy, kdy jeden cukrovar (závod) provozoval v minulosti jiný subjekt než dnes. K výrobě převzatého závodu v rozhodném období se nepřihlíží. Prodeje podniků a závodů a fúze společností přitom nelze vyloučit.

Zvolený klíč rozdělování individuálních produkčních kvót se tak ocitá v rozporu se zákonným požadavkem objektivního způsobu výpočtu (§ 12 odst. 6 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu) a zejména ústavním požadavkem rovnosti podle čl. 1 Listiny, což zároveň zakládá ústavně nepřipustný nestejný zákonný obsah vlastnictví výrobních zařízení podle čl. 11 odst. 1 Listiny a neospravedlnitelné rozlišování mezi jednotlivými podniky, jež se těší stejné (tedy stejně upravované) svobodě podnikání podle čl. 26 Listiny.

Za neústavní lze ovšem stěží mít samu o sobě povinnost žadatelů sdílet v žádosti o produkční kvótu svoji výrobu cukru v cukrovarnických sezonách 1996/97 až 2000/01 podle § 5 odst. 3 nařízení vlády č. 114/2001 Sb.

VIII.

V nálezu č. 410/2001 Sb. Ústavní soud shledal, že zavedení produkčních kvót mléka je odůvodněné, neboť sleduje veřejný zájem. Tím je garance minimální ceny v prostředí, kde státní subvence přispívají ke zvyšování výroby, které by poptávka nevyvolávala. Státní zásahy do zemědělství jsou motivovány jeho sociálními, ekonomickými a ekologickými zvláštnostmi. Ústavní soud uznal, že soustavy produkčních kvót zemědělských výrobků existují v Evropské unii, a odmítl, že by vnitrostátní standard lidských práv požadoval čistou tržní ekonomiku, prostou státních zásahů. Vyjádřil se přitom zdrženlivě k požadavku, aby podroboval přísné kontrole z hlediska její nezbytnosti a skutečné potřeby právní úpravy, již stát zasahuje do hospodářství. Zdůraznil, že k volbě hospodářské politiky je příslušný Parlament České republiky jako politický orgán, jenž nese politickou odpovědnost vůči voličům za rozpoznávání problémů v hospodářství a za výběr nástrojů k jejich řešení.

Obdobně se o přednostním povolání politických orgánů při vytváření soustav produkčních kvót pěstování pšenice ve věci *Wickard v. Filburn* [317 U. S. 111(1942)] vyjádřil také Nejvyšší soud USA. Jeho rozhodnutí je příkladem zdrženlivosti soudní kontroly (judicial restraint).

Ústavní soud se touto argumentací, již lze v podstatě uplatnit i pro posouzení produkčních kvót cukru, přihlásil k přístupu, který zaujímá např. Nejvyšší soud USA od 30. let 20. století, kdy skončil s praxí označování hospodářských a sociálních předpisů za neslučitelné s absolutizovanou smluvní svobodou a právem na vlastnictví a uznal, že obecné formování hospodářské politiky včetně restrikcí podnikání je především věcí politických orgánů. Při hodnocení právní úpravy postačí rational basis test, tedy zběžné ověření, zda zavedené opatření může vést ke sledovanému cíli. Soustava produkčních kvót sleduje omezení produkce, jež je narušena státní subvenční politikou. To platí i tehdy, jde-li o opatření potřebná pouze při přípravě na vstup do Evropské unie, kde takové poměry existují.

Příklon k přísnému hodnocení soustavy produkčních kvót by nutil Ústavní soud k hodnocení nezbytnosti a užitečnosti státní politiky subvencování a privilegování zemědělství. Ústavní soud by se musel v takovém případě přiklonit k některé ekonomicko-politické doktríně, zde k liberalismu. Takový krok ale neodpovídá relativní politické neutralitě Listiny a Ústavy.

IX.

Úvahy o odůvodněnosti a přiměřenosti uplatňování soustavy produkčních kvót cukru nelze vést bez srovnání s modelem jednotně uplatňovaným v Evropské unii, zvláště s ohledem na přípravu České republiky na vstup do ní. Omezení množství výroby cukru má v Evropském společenství již dlouhou tradici. Poprvé byla jako odpověď na nadprodukcí zavedena v 60. letech. Tímto i v zemědělství výjimečně přísným společným opatřením odpovědělo Evropské společenství na nadprodukcí, kterou ovšem zapříčinila dílem společná zemědělská politika i zásahy členských států zahrnující subvence, dotace a intervence na trzích, dílem intenzifikace a koncentrace cukrovarnictví, jež vedla k rušení cukrovarů. Základem úpravy jsou nařízení Rady ES o jednotném tržním řádu přijímaná na více let. Na to navazují prováděcí nařízení Evropské komise. Pro sezony 2001/2002 až 2005/2006 je základním předpisem nařízení Rady ES č. 1260/2001 o společné organizaci trhů v sektoru cukru. Bylo přijato v rámci dílčí reformy společné zemědělské politiky. Jeho cílem je snížit její fiskální náročnost a omezit nadprodukcí. Zahrnuje snížení produkčních kvót cukru.

Nařízení určuje národní kvóty pro jednotlivé členské státy. Vyráběný cukr je pro účely produkčních kvót rozdělen na skupiny. Cukr A a cukr B se smějí vyrábět, přestože i je tíží odvozy. U cukru A činí zanedbatelná 2 % intervenční ceny. Výrobu cukru B zatěžuje odvod výraznější, jež produkci jistě dokáže ovlivnit, ve výši 30 – 37,5 % intervenční ceny. Jeho výroba se netěší takové podpoře a ochraně jako výroba cukru A, ale naopak ji

nestíhá osud nadprodukce. Ta se označuje jako cukr C. Ten se smí sice vyrábět, nesmí se však uvádět na trh ES. Jediné legální využití cukru C je tedy jeho vývoz. Případné nevyvezení se postihuje odvodem. Jeho výši a způsob určení upravuje natrvalo přijaté prováděcí nařízení Komise č. 2670/81 tak, že cukr C, jehož výroba je doložena, ale chybí doklad o vývozu do třetích států, se zatěžuje odvodem odpovídajícím nejvyššímu celnímu zatížení dovozů ze třetích států. Toto celní zatížení je vysoké, neboť jednotná vnější obchodní politika ES zůstává přes liberalizační kroky WTO (World Trade Organisation – Světová obchodní organizace) ve spojení se společnou zemědělskou politikou ochranná. Stejně jak se obecně nevyplácí dovoz cukru do Společenství, nevyplácí se ani nadvýroba cukru. Rozdílný přístup k cukru A, B a C se navíc odráží v protikladné subvenční a intervenční politice. Výroba, zpracování, skladování, odbyt a vývoz cukru C se oproti cukru A a B netěší žádným intervencím k udržení žádoucí vysoké intervenční ceny ani subvencím k zajištění dostatečných příjmů zemědělců a zpracovatelů.

V České republice se pro cukr využívá jednotný model sankcionování nadprodukce ve výši 115 % minimální ceny (ta je srovnatelná s intervenční cenou). Vzorem tohoto způsobu určení odvodu za nadprodukcí byla úprava produkčních kvót mléka ve Společenství podle nařízení Rady č. 3950/92. Zpoplatnění nadprodukce cukru v ES je tedy ve svém výsledku srovnatelné s opatřeními dnes uplatňovanými v České republice, byť způsob postihu nadprodukce není stejný. Česká republika dnes například na rozdíl od Polska neprosazuje srovnatelnou soustavu produkčních kvót, nicméně záměr ES omezovat produkci cukru z důvodů ochranných se sleduje a výsledky jsou srovnatelné. Výroba cukru nad stanovené kvóty se nevyplácí, a proto se od ní pouští.

Jestliže Česká republika v následujících letech vstoupí do Evropské unie, pak se, nedojde-li k zásadní reformě společné zemědělské politiky v oblasti cukru, komunitární standard se srovnatelnými účinky postupně (vzhledem k řadě předpokládaných přechodných období) začne uplatňovat i na ni. V těchto měsících se dokončuje jednání o přístupu. Jedna z nejtěžších kapitol jednání je č. 7 „Zemědělství“. Tu dosud žádný z kandidátských států neuzavřel předběžnou shodou o způsobu a rozvrhu zapojení svého zemědělství do společného zemědělského trhu a zavedení společné zemědělské politiky. Hlavní spor se vede o objem přímých dotací zemědělců kandidátských států. U zemědělských komodit, jejichž výroba se omezuje produkčními kvótami, ovšem též nepanuje shoda. Kandidátské státy chtějí, aby jejich zemědělství smělo bez sankcí vyrábět více, než dnes Evropské společenství a současné členské státy chtějí povolit.

V případě výroby cukru v České republice rozdíl nepředstavuje násobek, ale není ani zanedbatelný. Česká republika požaduje 505 tisíc tun národní produkční kvóty cukru, což odpovídá dnešní souhrnné produkční kvótě a rezervě podle nařízení vlády č. 114/2001 Sb. Evropské společenství nabízí pro cukr A 441 tisíc tun a pro cukr B cca 4 tisíce tun. Zemědělství je bezpochyby politicky mimořádně citlivé jak v západní, tak ve východní Evropě. Výroba cukru v České republice i jinde vykazuje nemalé sezonní výchyly (v tisíci tunách 1996/7 610, 1997/8 532, 1998/9 470, 1999/2000 395, 2000/1 434 a 2001/2 491). V posledních dvou sezonách přitom produkci už tlumily soustavy produkčních kvót. V České republice se vyrábí nadbytek cukru. Objem vyváženého cukru soustavně převyšuje objem dováženého cukru (počítá se i cukr v potravinách a nápojích). Dovoz cukru do České republiky je přitom omezován dovozními cly i kvótami, naopak vývoz se podporuje.

Soustava produkčních kvót cukru zavedená dnes v České republice přes své zvláštnosti není nesouměřitelná se soustavou ES. Tlak na snižování výroby cukru v České republice z jeho strany trvá, což poskytuje důvod pro zavedení a uplatňování českých produkčních kvót cukru.

Je proto třeba odmítnout názor, že každá soustava produkčních kvót cukru opřená o zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu a zajištěná sankčním odvodem podle jeho § 13 představuje z hlediska mezinárodního a evropského srovnání neobvyklou úpravu.

Na základě ustanovení společného všem soustavám produkčních kvót v českém zemědělství se navíc zakládá soustava produkčních kvót mléka, přičemž zde je sankční odvod určen a ukládán stejně jako v Evropském společenství. Ke zrušení § 13 zákona proto není důvod.

X.

Ústavní soud ve svém nálezu č. 410/2001 Sb. nepřipustil další podzákonnou delegaci, podle níž podle dikce posuzovaného nařízení o publikaci výše rezervy pro následující roky ve Věstníku Ministerstva zemědělství stanoví ministerstvo (ministr). Současná situace je obdobná. Ustanovení § 4 odst. 3 nařízení vlády č. 114/2001 Sb. povolává k určování výše rezervy k rozdělení Fond. Názor Ústavního soudu nemůže být opačný. Výše rezervy k rozdělení je náležitostí soustavy produkčních kvót podle § 12 odst. 3 a 4 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu, kterou má vytvářet vláda svým nařízením.

Tvrzení některých účastníků řízení o příslušnosti Ministerstva financí k určování minimální ceny cukru na

základě zákona č. 526/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je nesprávné. Přehlíží výslovné ustanovení § 12 odst. 4 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu. Tato kompetenční norma je jednoznačně lex specialis k obecným cenovým předpisům. Kompetence k určování minimální ceny přísluší vládě, která tak má učinit svým nařízením. Poukaz na nevhodnost takového způsobu stanovení ceny nařízením uplatňovaným po dobu více let je bezpředmětný. Úsilí o přenos kompetence na jiný orgán, který používá právně problematickou formu cenového výměru, je jen výsledkem neochoty respektovat doporučení § 12 odst. 5 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu, aby se nařízení o soustavách produkčních kvót přijímala „zpravidla“ na období jednoho roku.

Hodnocení kompetence Fondu není ve světle zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu jednoznačné. Ten sice nepovolává Fond k rozdělování kvót, stanovuje však, že soustav produkčních kvót využívá [§ 1 odst. 2 písm. d)], čímž provádí opatření a zavádí tržní pořádky ke stabilizaci trhu se zemědělskými a potravinářskými výrobky (§ 1 odst. 2). Zmocnění k rozdělování produkčních kvót přinejmenším vyplývá z kontextu zákona a obecných ustanovení o činnosti Fondu. Ustanovení § 7 nařízení vlády č. 114/2001 Sb., jež je na základě námítky nekompetence navrhováno ke zrušení, se přitom jeví jako neústavní především kvůli konzervaci neospravedlnitelného rozlišování mezi jednotlivými výrobci.

XI.

Skupina poslanců zpochybňuje model, kdy vláda nařízením může zavádět soustavy produkčních kvót v rozsahu, který výrazně přesahuje jejich používání v Evropské unii. Lze potvrdit, že zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu neurčuje blíže zemědělské a potravinářské výrobky, jejichž výroba může být omezo-
vána soustavami produkčních kvót. Míra prostoru pro uplatňování závažných omezení, jakými jsou produkční kvóty, se dostává na samu hranici přijatelnosti z hlediska ústavních zásad dělby moci. Pouze právně nezřetelné omezení představuje poukaz na závazky vyplývající z jednání o přistoupení do Evropské unie podle § 12 odst. 3 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu. O přílišném sklonu k úpravě podzákonnými předpisy svědčí i srovnání se zahraničím. Například Polsko, jež také usiluje o vstup do Evropské unie, zavádí soustavy produkčních kvót zemědělské produkce a činí tak zvláštním zákonem (Ustawa o regulacji rynku cukru z roku 2001). Skupina poslanců však nenavrhuje zrušení příslušných ustanovení zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu o věcné působnosti zákona (rozsahu hospodářského odvětví podrobeného regulaci).

XII.

Oproti nařízení vlády č. 445/2000 Sb., jež specifikuje kvalitativní znaky kravského mléka, nařízení vlády č. 114/2001 Sb. v poznámce pod čarou odkazuje na jiný právní předpis. Nelze sdílet stanovisko skupiny poslanců o absenci definice cukru, neboť tento právní předpis určuje ústavně zcela přijatelným způsobem (vyhláška Ministerstva zemědělství č. 334/1997 Sb., vydaná na základě a v mezích zákona č. 110/1997 Sb.) kvalitativní znaky cukru, pochopitelně tedy vyráběného v objemech určených produkčními kvótami.

Nelze sdílet stanovisko, že § 5 odst. 5 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu vylučuje uplatnění správního řádu pro rozhodování Fondu o kvótách tím, že omezuje jeho použití pouze na rozhodování o žádostech o podporu podle § 1 odst. 2. Skupina poslanců opomíjí systematické zařazení uvedeného ustanovení, jež se uplatňuje pouze na poskytování podpor. Vyloučení správního řádu nijak samo o sobě neotvírá prostor pro správní uvážení a z něj vyvozovanou nemožnost soudního přezkumu. Ústavní soud již dříve uvedl, že v případech výkladové nejasnosti mají správní i soudní orgány volit takový výklad, jenž zajišťuje větší respekt k základním právům a svobodám, kam náleží též právo na řádné správní řízení a spravedlivý soudní proces.

Jak již bylo řečeno, vláda při koncipování nařízení vlády č. 114/2001 Sb. pominula zákonné doporučení k vydávání nařízení na jeden rok. Není ovšem důležité, zda soustava produkčních kvót může být zaváděna nařízeními vlády opakovaně či nikoli bez zásahu zákonodárce.

Skupina poslanců nežádá ani po Ústavním soudu zrušení těch ustanovení zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu nebo nařízení vlády č. 114/2001 Sb., jež podle ní zakládají nepřijatelnou formu vymezení cukru, vyloučení soudního přezkumu ani nedostatek časového omezení uplatňování soustav produkčních kvót. I kdyby Ústavní soud uznal tyto námítky, nemohl by v tomto rozsahu rozhodnout.

XIII.

Z uvedených důvodů rozhodlo plénum Ústavního soudu podle § 70 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., ve znění zákona č. 48/2002 Sb., o zrušení § 4 odst. 3, § 5 odst. 3, § 7 a § 13 nařízení vlády č. 114/2001 Sb., a to u § 4 odst. 3 pro rozpor s čl. 78 Ústavy, u § 7 pro rozpor s čl. 1 Listiny, čl. 11 odst. 1 Listiny a čl. 26 odst. 1 a 2 Listiny a také

§ 12 odst. 6 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu a u § 13 pro rozpor s čl. 79 odst. 3 Ústavy a také s § 12 odst. 4 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu.

Ustanovení § 5 odst. 3 nařízení vlády č. 114/2001 Sb. sice samo o sobě v rozporu s ústavním zákonem nebo zákonem být nemusí, Ústavní soud však zrušil i je, protože s ostatními uvedenými ustanoveními úzce souvisí. Tento osud by mohl potkat řadu jiných ustanovení nařízení vlády č. 114/2001 Sb., jejich zrušení však nebylo navrženo a Ústavní soud je při svém rozhodování vázán návrhem.

Návrh na zrušení § 13 zákona o Státním zemědělském intervenčním fondu byl z důvodů uvedených v odůvodnění nálezu zamítnut podle § 70 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb.

Předseda Ústavního soudu:

v z. JUDr. **Holeček** v. r.
místopředseda

Ke druhé části výroku, jímž se zamítá návrh na zrušení § 13 zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů (zákon o Státním zemědělském intervenčním fondu), zaujali podle § 14 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, odlišné stanovisko soudci JUDr. Vladimír Čermák, JUDr. Pavel Holländer, JUDr. Vladimír Jurka, JUDr. Eliška Wagnerová a JUDr. Eva Zarembová.

Vydává a tiskne: Tiskárna Ministerstva vnitra, p. o., Bartůňkova 4, pošt. schr. 10, 149 01 Praha 415, telefon: 272 927 011, fax: 272 952 603 – **Redakce:** Ministerstvo vnitra, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/SB, 170 34 Praha 7-Holešovice, telefon: 974 832 341 a 974 833 502, fax: 974 833 502 – **Administrace:** písemné objednávky předplatného, změny adres a počtu odebíraných výtisků – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon: 519 305 161, fax: 519 321 417. Objednávky ve Slovenské republice přijímá a titul distribuuje Magnet-Press Slovakia, s. r. o., Teslova 12, 821 02 Bratislava, tel.: 00421 2 44 45 46 28, fax: 00421 2 44 45 46 27. **Roční předplatné** se stanovuje za dodávku kompletního ročníku včetně rejstříku a je od předplatitelů vybíráno formou záloh ve výši oznámené ve Sbírce zákonů. Závěrečné vyúčtování se provádí po dodání kompletního ročníku na základě počtu skutečně vydaných částek (první záloha na rok 2003 činí 3000,- Kč) – Vychází podle potřeby – **Distribuce:** celoroční předplatné i objednávky jednotlivých částek – MORAVIAPRESS, a. s., U Póny 3061, 690 02 Břeclav, telefon: 519 305 179, 519 305 153, fax: 519 321 417. **Internetová prodejna:** www.sbirkyzakonu.cz – **Drobný prodej – Benešov:** Oldřich HAAGER, Masarykovo nám. 231; **Brno:** Ing. Jiří Hrazdil, Vranovská 16, SEVT, a. s., Česká 14, Knihkupectví JUDr. Oktavián Kocián, Příkop 6, tel.: 545 175 080; **Břeclav:** Prodejna tiskovin, 17. listopadu 410, tel.: 519 322 132, fax: 519 370 036; **České Budějovice:** SEVT, a. s., Česká 3; **Hradec Králové:** TECHNOR, Wonkova 432; **Hrdějovice:** Ing. Jan Fau, Dlouhá 329; **Cheb:** EFREX, s. r. o., Karlova 31; **Chomutov:** DDD Knihkupectví – Antikvariát, Ruská 85; **Kadaň:** Knihařství – Přibíková, J. Švermy 14; **Kladno:** eL VaN, Ke Stadionu 1953; **Klatovy:** Krameriovo knihkupectví, nám. Míru 169; **Liberec:** Podještědské knihkupectví, Moskevská 28; **Litoměřice:** Jaroslav Tvrdík, Lidická 69, tel.: 416 732 135, fax: 416 734 875; **Most:** Knihkupectví „U Knihomila“, Ing. Romana Kopková, Moskevská 1999; **Náchod:** Olga Fašková, Kamenice 139, tel.: 491 424 546; **Olomouc:** ANAG, spol. s r. o., Denisova č. 2, Zdeněk Chumchal – Knihkupectví Tycho, Ostružnická 3; **Ostrava:** LIBREX, Nádražní 14, Profesio, Hollarova 14, SEVT, a. s., Nádražní 29; **Otrokovice:** Ing. Kučeřík, Jungmannova 1165; **Pardubice:** LEJHANEC, s. r. o., třída Míru 65; **Plzeň:** ADMINA, Úslavská 2, EDICUM, Vojanova 45, Technické normy, Lábkova pav. č. 5; **Praha 1:** Dům učebnic a knih Černá Labuť, Na Poříčí 25, FIŠER-KLEMENTINUM, Karlova 1, LINDE Praha, a. s., Opletalova 35, Specializovaná prodejna Sbírky zákonů, Na Florenci 7–9, tel.: 606 603 946, e-mail: prodejna.zakonu@moraviapress.cz, PROSPEKTRUM, Na Poříčí 7, Knihkupectví Seidl, Štěpánská 30, NEOLUXOR s. r. o., Václavské nám. 41; **Praha 2:** ANAG, spol. s r. o., nám. Míru 9 (Národní dům); **Praha 4:** PROSPEKTRUM, Nakupní centrum Budějovická, Olbrachtova 64, SEVT, a. s., Jihlavská 405; **Praha 5:** SEVT, a. s., E. Peškové 14; **Praha 6:** PPP – Staňková Isabela, Puškinovo nám. 17; **Praha 8:** JASIPA, Zenklova 60; **Praha 9:** Abonentní tiskový servis-Ing. Urban, Jablonecká 362; **Praha 10:** BMSS START, s. r. o., Vinohradská 190, Mediaprint & Kapa Pressegrasso, Štěrboholská 1404/104; **Přerov:** Knihkupectví EM-ZET, Bartošova 9; **Sokolov:** KAMA, Kalousek Milan, K. H. Borovského 22, tel.: 352 303 402; **Šumperk:** Knihkupectví D & G, Hlavní tř. 23; **Tábor:** Milada Šimonová – EMU, Budějovická 928; **Teplíce:** Knihkupectví L & N, Masarykova 15; **Trutnov:** Galerie ALFA, Bulharská 58; **Ústí nad Labem:** Severočeská distribuční, s. r. o., Havířská 327, tel.: 475 603 866, fax: 475 603 877, Kartoon, s. r. o., Solvayova 1597/3, Vazby a doplňování Sbírek zákonů včetně dopravy zdarma, tel.+fax: 475 501 773, www.kartoon.cz, e-mail: kartoon@kartoon.cz; **Zábřeh:** Mgr. Ivana Patková, Žižkova 45; **Žatec:** Prodejna U Pivovaru, Žižkovo nám. 76. **Distribuční podmínky předplatného:** jednotlivé částky jsou expedovány neprodleně po dodání z tiskárny. Objednávky nového předplatného jsou vyřizovány do 15 dnů a pravidelné dodávky jsou zahajovány od nejbližší částky po ověření úhrady předplatného nebo jeho zálohy. Částky vyslé v době od zaevidování předplatného do jeho úhrady jsou doposílány jednorázově. Změny adres a počtu odebíraných výtisků jsou prováděny do 15 dnů. **Reklamacce:** informace na tel. číslo 519 305 168. V písemném styku vždy uvádějte IČO (právnícká osoba), rodné číslo (fyzická osoba). **Podávání novinových zásilek** povoleno Českou poštou, s. p., Odštěpný závod Jižní Morava Ředitelství v Brně č. j. P/2-4463/95 ze dne 8. 11. 1995.